

MÉREGTELENÍTŐ

2016.08.szám

KEDVES OLVASÓ!

Nem tudom, voltál-e már hasonló helyzetben, mint én a napokban, egy nehéz álmomban.

Ültem egy társaság közepén, ahová meghívtak, s én jó szándékkal mentem oda. Bizonyos értelemben középük tartoztam. Mégis úgy voltam ott jelen, mintha egy különös fülkében ülnék. Mindent láttam, mindent hallottam. De mintha én láthatatlan lettem volna. Olyan volt, mintha nem észlelné senki a jelenléteimet. De ez sem teljesen igaz, ha jól meggondolom, mert közben azért ettem, ittam, kínáltak, én mosolyogtam, egy-egy szavas mondatokat mondtam. De órák alatt sem jutottam el addig, hogy valóban jelenlévő lehessenek.

Olyan érzés így utólag, mintha csak az emlékem vett volna részt az ünnepségen. Akit felszínesen ismertek, de nem is akartak jobban megismerni. Senkinek nem voltam fontos, senki nem akart velem kapcsolatba lépni. Nem számítottam. És én sem tudtam senkivel kapcsolatba lépni.

Úgy végződött a történet, hogy eljöttem, és csak órák múlva kerültem vissza önmagamra. A saját közegemben lassan meggyógyultam.

Hogy mi volt ez a rossz varázslat, nem tudom, de nagyon nehéz álmom volt. Azóta is gondolkodom rajta, mi tört bennem felszínre a tudatalattim világából. De nagyon hálás vagyok az álmom küldőjének. Miért?

Megértettem, milyen az, ha valaki iránt teljesen közömbösek a körötte élők. Milyen, ha valaki cseppet sem fontos, nem kedvelt személy. Milyen az, ha valaki nem számít.

Én felébredhettem. De milyen annak a rengeteg magányos embernek, aki a Sors rossz alakulása végett hasonló életet él, ez az élete Valóság-tartalma. Megígértem magamnak, nagyon figyelni fogok, hogy felismerjem, akik ebben a cipőben járnak. Azokhoz kitüntető figyelemmel fordulok.

Most így fordulok Feléd is Olvasó, aki kicsit ismeretlen, arctalan és távoli vagy. Mintha háttal ülnél, és csak úgy látnám a létedet. De szeretnék elérni, szeretnék megajándékozni a figyelmemmel, a szeretetemmel.

Remélem, találkozunk lélekben a sorok és érzések között.
Örülök, hogy itt vagy!!! Jól érzed Magad?

Az összetartozásról

Két embernek nem kell mindig együtt lennie ahhoz, hogy szorosan kapcsolódjanak egymáshoz. De az együttlét érzésének élnie kell akkor is, ha távol kerülnek. Társaságban, amikor mással beszélgetnek. A légkör meglétén vagy nemlétén múlik minden.

Két ember élhet együtt aktívan úgy is, hogy kötelezettségeik sokáig eltávolítják őket egymástól, vagy hallgatnak, ahelyett, hogy hétköznapi banalitásokkal töltenék meg az időt.

És lehetnek totálisan szétválasztott két világban akkor is, ha csevegnek, vagy karon fogva sétálnak – és látszólag minden rendben van közöttük.

Az egybetartozás mélyebb, hallgatagabb, ugyanakkor derűsebb kapcsolat, mint ami feltétlenül szóbeli erősítést igényelne.

Szinkronba jutni valakivel, önmagunkkal, a világgal, van-e ennél boldogítóbb érzés? Ülni egy társaság közepén, és tudni anélkül, hogy odanéznénk, hogy valaki van a közelben, akinek jelentünk valamit, aki talán idenéz, de ha látszólag nem is, ide gondol. A dolgok egy pillanat alatt elrendeződnek, és könnyű lesz a világ. Valaki itt van, mosolyog, és ez elég.

Tegnap még frontátvonulás volt, emberek marakodtak, vádolták egymást, és most egyszerre minden érthető lett, jó lett, igaz lett.

Az élet áldott perce: szinkronba jutni valakivel.

Aranyosi Ervin: A szeretetről

Szeretni annyi: – elfogadni,
kítárt szívedből többet adni!
Másokban meglátni a szépet,
s örökre hinni: szép az élet!

Megértőn nézni a világra,
ápolni, kinek lelke árva.
Tudni: a rossz is emberi,
másképpen lát, ki felismeri.

Keresd a jót, kívánd a szépet!
Lásd meg másban az emberséget!
Bocsásd meg azt, amiben gyarló!
Szeress, ha fáj is, legyél kítartó!

Azért születél erre a földre,
hogy szeretni tanulj mindörökre.
Szívedben szóljon szeretet – ének,
szeretném, hogyha szeretnének!

Tapasztalat

Évek óta ismerem, egy időben sokat beszélgettünk. Sok mindent mesélt magáról. Mindig szomorú volt és magányos.

Elindultunk együtt egy úton, jó darabig jött velem... Aztán megállt. Azt mondta, nem akar tovább jönni, úgyszincs értelme az egésznek. Leült, én ott toporogtam mellette, aztán folytattam az utamat, vártak rám mások is.

Néha láttam, néha meg is szólítottam, nem igényelte a társaságomat.

De a napokban ismét találkoztunk. Éppen nagyon fáradt voltam, egy egész napos szolgálat volt mögöttem. De a Lélek nem fárad el, és én nagy szeretettel és vidámsággal szólítottam meg.

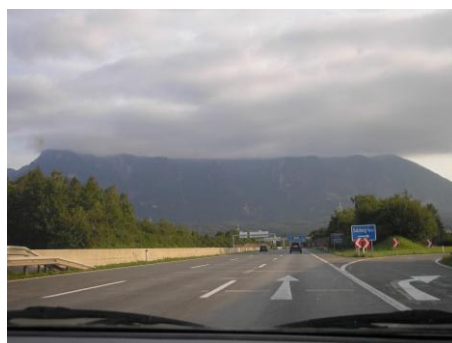
Megállt, szívesen beszélgetett. Újra beszélt magáról is. A magányáról. Arról, hogy tudja, a környezetében Ő senkinek, egyáltalán senkinek nem fontos. Ha „bármilyen történne vele”, tán csak napok múlva vennék észre, mert senkit nem érdekel, él-e még.

De azt is elmondta, mostanában sokat gondolkodik az élet értelméről. Tudja, nem lehet véletlen műve, hogy mi emberek élünk itt a Földön. Azt is észleli, hogy Isten jelzi felé a létét, a szeretetét. Ez nagyon határozott és egyértelmű érzés, tapasztalat.

Szelíd volt, mosolygott is, nem tűnt boldogtalannak, reményvesztettnek.

S amikor mondtam, „...ugye, tudod, hogy nekem fontos vagy?”, nem ellenkezett. „Igen, tudom, ez tagadhatatlanul így van...”

Nagy nyugalom született bennem. Jó úton van, már nincs egyedül...
Jó úton van...

„Ha be akarsz pillantani az emberek lelkébe és meg akarsz ismerni valakit, ne azt figyeld, hogyan beszél, hallgat, sír, vagy hogy megmozgatják-e a nemes eszmék, hanem azt, hogyan nevet. Aki szívből tud kacagni, jó ember.”
(Fjodor Mihajlovics Dosztojevszkij)

Pilinszky János: A magányról

Az ember magányos: bűnében éppúgy, mint erényében, érettségében. Hiába van ezer szállal beágyazva az univerzumba, hiába van otthona, gyereke, felesége.

De ez a magány nem valamiféle „műhiba”. *Az ember magánya fönntartott hely, amit egyedül Isten kegyelme tölthet be.* Könnyű vigasz nem segít rajta.

Épp ezért magányunk a lényünk legértékesebb része és már pusztán tudomásulvétele is meghaladása önmagunknak. ...

Gyötrelmes folyamat ez. Annyi azonban biztos, hogy minden előlegezett teljességnél értékesebb elhagyatottságunk, emberi nyomorunk hiteles számbavétele. Csak azok, akik fölismerték magányuk gyógyíthatatlan mélységét, realitását, kezdek egyáltalán reménykedni, várakozni a szó természetfeletti értelmében.

Nincs erősebb, valódibb szavunk a bennünk várakozó magány, elhagyatottság kiáltásánál, ennél a beszédes, könyörgő csöndnél, mely egyedül azzal mutat magára, hogy van. Pascal gondolata, hogy az élet halálig tartó agónia, nem pesszimista gondolat. Ellenkezőleg. Ez az a csend, amely egyedül képes ajkára venni az áhított és már-már kimondhatatlan szót: alleluja!

Persze, boldogok, akik már életükben rátaláltak erre a szóra. De már nem boldogtalanok azok se, akik minden hazugság és kendőzés nélkül még a beteljesülést és alleluját megelőző szavaknál tartanak. Mivel az, akinek volt ereje kimondani, hogy „Uram, Uram, miért hagytál el engem?” – tévedhetetlenül és visszavonhatatlanul nincs többé egyedül.

Törékeny cserépedény (2. Korinthus 4,6-9.)

Pál apostol hasonlította az emberi testet, az emberi életet törékeny edényhez. Ő nagyon jól tudta, átélte az esendőséget. Annyi testi küzdelem, gyötrelme jutott neki osztályrészül, mégis milyen hatékonysággal munkálta Isten ügyét. Megtapasztalta, hogy nem az ő csekély emberi ereje, hanem az isteni kegyelem műveli általa a csodákat.

Egyik reggel kényelmesen, gyanútlanul készülődtem, mikor egy váratlan telefon egy pillanat alatt rengeteg stressz hormont szabadított fel bennem. Kedves Barátnőm otthonában elesett, összetörte magát, fekszik a földön, várják a mentőket.

Egyetlen pillanat műve volt, egy rossz lépés, egyensúlyvesztés, elvágódás.

A történet röviden ennyi. De ami utána jön, bizony nem írható le röviden. Sok szenvedés, kórház, aztán az otthonápolás gondjai. Az élet teljes át-szervezése néhány nap alatt.

Ami ebben a történetben is csodálatos, csakúgy, mint az apostol életében, hogy az Isteni segítség nem késik, a bajjal egy időben megérkezik. Sok jó emberben jó tetteket, szeretetet indukáló „jó hormonok” képződtek. Rengeteg segítőkészség, önfeláldozás tette csaknem „boldoggá” a szenvedésekkel teli

napokat. Hol volt, hol lappangott ez a sok jószág? Bennünk rejtőzik, és azonnal megmutatkozik, mihelyst szükség van rá.

Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is- mondja szintén Pál apostol. Barátnőm egész életében szeretetet, jószágot vetett – most itt az aratás.

Ugyanakkor hallottam a híradásban a Franciaországi terror-cselekményt, melyet ellenkező előjelű emberi indulat okozott. Gyűlölet, amely ölt.

Nem boldogságot, nem békét, hanem halált hozott

Törékeny cserépedény az ember, de isteni tulajdonságokat hordoz. Él vele?

Vagy kiveti magából? Ki-ki dönthet róla!

Weöres Sándor: A társ

Keverd a szíved
napsugár közé,
készíts belőle
lángvirágot,

s aki a földön
mellén viseli,
és hevét kibírja,
ő a párod

„...Először, valamikor régen boldog akartam lenni... Aztán tökéletes...

De hamar eljön az idő, mikor az ember csak lenni akar, boldogtalanul és tökéletlenül is, lenni, még egy kis ideig, mert süt a nap, vagy esik az eső...”

/Márai Sándor/

Radnóti Miklós: Este a kertben

Égen az újhoid oly vékonyka most,
mint apró seb, melyet a fecske ejt,
villanva víz színén és utána
rögtön elfelejt.

Könnyen lépek hát s arra gondolok,
hogy asszonyomnak nyakán a konty tán
olyan, mint szusszanó arany pont egy
boldog vers után.

Már éjszakára ágyazott a kert,
az álmos sok bogár virágba bútt
s a hetyke tulipán álldigálva
ágyán, elaludt.

S mondom a verset; törekedik már
s úgy hangosodik szájamon, mint hú
lehellet csók után és mint avar
között az új fű.

S verssel térek a házba, ahonnan
az asszony fut elém és hordja hó
nyakán a kontyot, mely ha kibomlik,
arany lobogó.

Az idő bölcsessége

(folytatás)

...Az időnek van valami nagy bölcsessége, de mivel ezt mi még nem fedeztük fel, feszültséggel terhelt lények vagyunk, és gyakran állunk szorongásos állapot hatása alatt. Korunk az ideges zavarok, a depressziók és neurózisok kora, a rosszkedv és az agressziók kora, pedig milyen egyszerű lenne másképpen és jobban élni! Jobb közérzet, eredményesebb munka, jobb embertársi kapcsolatok! A kiránduló ritmusú hétköznapi, játék és öröm hétköznapija lehet, ha annyira kikapcsolódunk, mint játék közben és örömben. Ez az én tapasztalatom, kedves Barátaim, mert az én munkám örömömre van.

...Ülj le és mondd magadnak, hogy te most teljes nyugalmat akarsz! Mondd magadnak: "Én itt vagyok Isten jelenlétében, itt vagyok önmagam jelenlétében, itt vagyok mindannak jelenlétében, ami engem ebben a térben körülvesz. „ (Antoine Bloom)

Azért idézem Önöknek ezt a mondatot, mert magam is gyakoroltam nemrégiben és ajánlani szeretném Önöknek. Kairóban töltött egész napom már hajnaltól zsúfolt volt, minimális időm maradt az imára, és amikor az íróasztalomhoz léptem, úgy éreztem, hogy megfojtanak a rám váró napi feladatok. És hozzá még a délutáni utazás Alexandriába, erre az előadásra! De ahelyett, hogy elüvöltöttem volna magam, az első tizenöt percben egyáltalában nem csináltam semmit! Kivettem negyedóra szabadságot semmittevésre, egyedül Istennek, egyedül önmagammal, negyedórát álmodozásra és szeretetre. Igaz, hogy ezzel 15 percet elveszítettem, de most nem is bírom elmondani Önöknek, hogy mi mindent nyertem én ezekben az "elveszett percekben"! Ezután elkezdtem dolgozni, lassan, tudatosan gyorsítva a tempót. A hosszú munkanapot véleményem szerint kielégítően és optimális bevetéssel bírtam.

Próbálják meg! Próbálják meg, hogy a legnagyobb feszültség és a határidő gyilkos szorításának pillanatában 15 perces szabadidőt engedélyezzenek maguknak! Tudom, hogy néhányan Önök közül ezt elvetik, mint óriási képzelenséget, sőt ostobaságot, mégis azt mondom: nem ostobaság, hanem bölcsesség! AZ IDŐ BÖLCSESSÉGE!

Töltsenek 15 percet a nyitott ablaknál és fedezzék fel egy egyszerű lepke röptét, majd kövessék egy kis felhő finom elváltozásait a szemben lévő ház fölött! Lélegezzék be mélyen szemlélődésük tárgyát, és már 5 perc múlva megállapíthatják, milyen nyugodt az élet és milyen szép a világ! Munkájuk ezután sikeres lesz, jobban tudják majd teljesíteni a határidőt! Munkánkat nem állíthatjuk meg, akárcsak a Föld forgását sem, és nem is lenne rá logikus okunk. Megállítani csak *magunkat* tudjuk, saját akaratunk szabad elhatározásából. Csak éppen hiányzik ez az akarat...

Antoine Bloom figyelmeztet bennünket, hogy ez a szükséges és jótékony idő, amelybe békésen belemerülünk, *Istené*. Ezért vigyázni kell.

Az imának egyetlen igazi akadály a külvilágra nyitott ajtó, melyen keresztül a zűrzavar behatol. Hát hagyják csak ezt kívül, és csukják be előre az ajtót.

Aki pánikba esik, annak nincs hite. A félénk embernél hiány van hitben és bizalomban. Egy sorcsapás legsúlyosabb pillanatában első, hogy képesek legyünk a teljes lazításra, vegyünk mély lélegzetet és tudatosan biztosítsunk nyugalmat magunknak. A jó főnökök nem intelligensebbek, mint más, még csak nem is feltétlenül tehetségesebbek, de értenek hozzá, hogy a nehéz helyzetekben hideg fejjel és erős idegekkel rendelkezzenek, ezért nem "veszítik el a fejüket" és nem hagyják, hogy "kiboruljanak" – ahogy mondani szokás. A legveszettebb pillanatokban sem veszítik el tartásukat, megőrzik mosolyukat, nyugalmaikat, szilárdságukat, mert csak így találhatók jó megoldások és csitulnak el a hullámok, mint ahogyan Jézus tette, felállva a billegő bárkában...

Napjaink stressz állapota mindennap könyörtelenül fenyegeti az emberi lelket, ez a mai életritmus gyümölcse. Elképzelek ehhez egy "világkereket", amely szüntelenül forog. Ha a kerék külső szélén vagyok, akkor kényszerülök annak minden mozgását vele együtt csinálni és végigpörget az egész világon. De **ha a kerék közepén vagyok, akkor minden forog körülöttem, de én magam pihenek.** Az imádságban találok meg ezt a helyet a központban. Az én központom ez, az én tengelyem! A világ köröz körülöttem, és én látom, hogy az emberek hogyan hagyják magukat vaktában sodortatni, míg én magam mély lelki békében élek...Életem továbbra is kavargó marad, ezen nem változtathatok, de a középpontból jobban rendezhetem el.

Sajnos, a mai emberek középpont nélkül, irány nélkül, fej nélkül léteznek. A *peremen* élnek, nem a középpontban, holott életünk egész titka az, hogy megtaláljuk középpontunkat, és ott lehorgonyozzunk – mégpedig örökre. Az ima célja nem az, hogy fél órát ajándékozzunk az Úrnak, hanem hogy elmerüljünk magunkban, saját lényünk centrumában horgonyozzunk le.

Ez a célja és feladata a félórás reggeli imának, hogy azután egész nap ebben a középpontban maradjak, **viharállón**. Béke árad ki napomra, mert magamat ide tudatosan belehelyeztem, és így tartós imaállapotban maradok.

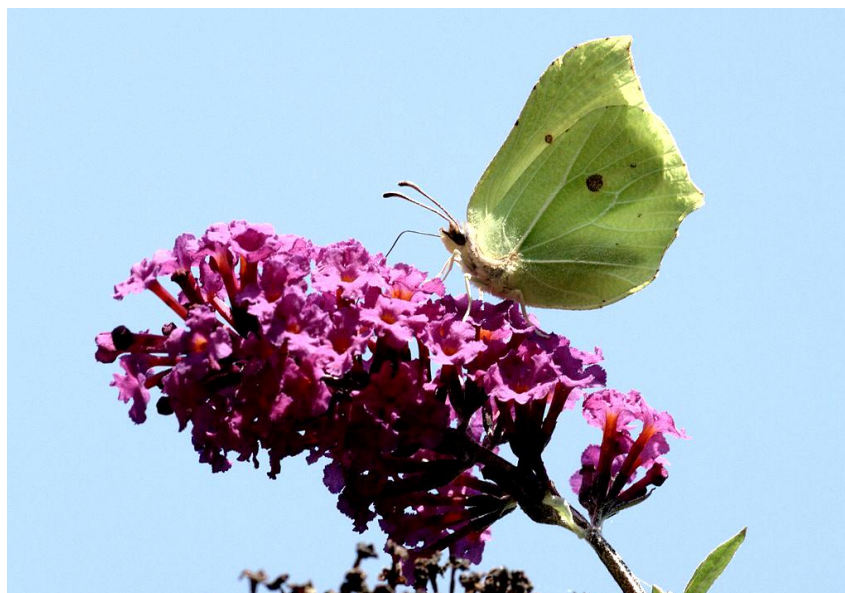
Amit én ebben a fejezetben ki akartam emelni reflexióimmal a *szereket* idejéről, a *meghallgatás* idejéről, az *ima* idejéről, az *élet* idejéről, az bizonyos létformát érint, egy adott életstílust, amelynek segítségével olyan lelki magatartáshoz juthatunk el, amely önmagában már ima. Ha egyszer elérték ezt az állapotot, akkor minden, amit tesznek, valami igen sajátos fényben fog fürdeni. Életük a határidők szorítása ellenére, melytől mindannyian szenvedünk, *játékká* és *költészetté* válhat, életük *liturgia* lehet... Ha értek hozzá, hogy liturgiát csináljak hétköznapjaimból, akkor ezt én csodálatos ünnep szintjére emelem. Akár dolgozom, akár eszem, vagy iszom, akár megbeszél-nivalóm van – és minden egyéb dolog napról napra - , ritmust és belső békét adok a cselekménynek, tudva, hogy a LÉT SZIVÉBEN vagyok, ott, ahol egészen csend van.

Onnan tud majd lényem kisugározni valamit mások részére: **BÉKÉT**.

(P.Henri Boulad: Minden kegyelem 1992, Ecclesia Kiadó)

Antanas A. Jonynas: Az enyém de a tied

Az én kezem de a te homlokod
az én szavam de a te hallgatásod
az én ágyam de a te éjszakád
az enyém de a tied

Ratkó József: Egy ágyon, egy kenyéren

Egy ágyon, egy kenyéren,
szemünkbe hulló fényben,
tétovázó sötétben,
szerelem fenyesében,

egy földön, egy hazában,
égve egyforma lázban,
hidegben, nyári lángban,
egyforma szó a szánkban,

torkot fájdtató perben
tanúként egymás ellen,
homlokod melegében,
homlokom melegében,
zárva eleven kőbe,
lélekben összenőve,
gyönyörű csecsemőnkre,
ráhajlunk az időre.

NYITÁS...

Egy férfi minden este ugyanannál az asztalnál ült a vendéglőben, egy sötét sarokban, lehetőleg háttal mindenki másnak. Sietősen bekapta a vacsoráját, majd kalapját mélyen a szemébe húzva gyorsan távozott is. Akik értenek az ilyesmihez, azt mondták róla: „Ez az ember úgy viselkedik, mintha bujkálna!” A férfi magatartása feltűnt a törzsvendégeknek. Megsajnálták magányossága, elszigeteltsége miatt. Egyik évben, a karácsony napja előtti estén, amikor a vendéglőben apró kis ajándékok cseréltek gazdát, a pincérek úgy gondolták, talán ez a névtelen idegen is örülne egy kis kedvességnek. Vettek hát neki valami apróságot, és nagy hirtelen egy hátul, a raktárban talált ósdi újságpapírba csomagolták be. A férfi vonakodva vette át az ajándékot. Megpróbálkozott valami mosolyfélével, de kételkedő pillantása meghazudtolta mosolyát. Remegő ujjait végigfuttatta a csomagoláson, ahogy óvatosan lefejtette róla. Aztán hirtelen tágra nyílt a szeme, s közel hajolt a régi, megsárgult újságpapírhoz. Beletemetkezett a lapba, s elkezdett olvasni egy cikket: szinte falta a betűket. Aztán ragyogó szemmel, felderült arccal fel-nézett:

„Itt azt írják, ... az van ebben az újságban, hogy ... igen, hogy felderítették az egész ügyet! És hogy a tanúk azt vallották, hogy nekem semmi, de semmi közöm az egészhez! Hát rájöttek, és már sok-sok éve! És én mennyit bujkáltam, mennyit rettegettem hiába!” Azzal elkezdett hangosan kacagni.

A pincérek és a vendégek pedig megértették, hogy ez a férfi ott, abban a pillanatban tudta meg, hogy már réges-rég rehabilitálták valami távoli bűnügyben, hogy a rendőrség nem keresi, mert már legalább tíz évvel ezelőtt felmentették a téves vádak alól. Mindenki együtt kacagott hát vele, s csodálkozva látták, ahogyan a férfi szinte a szemük láttára születik újjá. Micsoda felismerés volt! Nincs elítélve! Egyik pillanatról a másikra ismét mert az emberek szemébe nézni.

Fájdalmasan elégtelen, ha a ma élő ember számára Isten csak egy „múltból üzengető” távoli valaki, aki a jelenben már nem létezik, vagy legalábbis semmi köze hozzánk. Valamikor régen meghatározta, hogyan kell élnünk, nagy tetteket hajtott végre az egykori nemzedékek körében, de azután újra visszahúzódott az elérhetetlenségbe.

Nem, a hit nem csak ez, nem csak ennyi! A hit táplálkozik ugyan az évezredekken át megőrzött örökségből, de ugyanakkor minden kor minden emberének valós, személyesen megélt istentapasztalata is kell, hogy legyen. Isten tevékenykedik minden kor és minden ember életében! Mindig valami újat visz végbe! Ugyanarról az isteni szeretetről, irgalmasságról tesz tanúságot személyesen nekünk szóló cselekedetei által.

Ezt élte meg egykor Izrael fiai a babiloni fogság idején, amikor a próféta vigasztaló igéit hallották: *„Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgaira figyeljétek! Nézzétek, én valami újat viszek végbe! Már sarjadóban is van: hát nem látjátok?!”* (Iz.43,19) Isten ma is képes arra, hogy utat készítsen a pusztában, most és itt is szabadító Istenként nyilvánul meg.

Krakkó 2016 - Katolikus Ifjúsági Világtalálkozó

A Katolikus Ifjúsági Világtalálkozót Szent II. János Pál pápának köszönhetjük. Ő 1984-ben virágvasárnapjára Rómába hívta a fiatalokat, hogy közösen ünnepeljék a megváltás évének lezárását. A fiatalok lelkesedésének és nagy számának köszönhetően a pápa 1985-ben a világ összes fiatalját meghívta egy újabb összejövetelre. Azóta egyházmegyei szinten évente, nemzetközi szinten pedig két-három évente rendezik meg az találkozót.

Idén július 25-31 között Ferenc pápa Krakkóba gyűltek össze a fiatalok, hogy az irgalmasság témájáról elmélkedjenek az otthoni közösségekben történt felkészülést folytatva. A szentatya a találkozás mottójának Jézus a boldogságról szóló mondásai közül választott: „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek.” (Mt 5,7).

A különféle országok püspökei anyanyelvi katekéziseket tartottak. Székely János esztergom-budapesti segédpüspök a második napon emlékeztetett arra, hogy Krakkó mellett, a szocialista mintavárosnak épült Nowa Hutában nem épülhetett templom. 1960-ban indult a *Harc a keresztért mozgalom*, majd az új, 1964-ben kinevezett krakkói érsek –a későbbi, II.János Pál – vasárnaponként a szabad ég alatt misézett, egyre nagyobb tömegeket vonzva. Végül a kommunista hatóságok meghátráltak és 10 év múlva, 1977-ben elkészülhetett a Szűz Mária-templom. „Hittel és szeretettel kell ellenállni a gonosznak... Hiszen Isten gyöngesége erősebb az embernél és Isten balgasága bölcsőbb az embernél.” (1Kor 1,25) A szentmisén a tékozló fiú történetével példázta, hogy Isten a legnagyobb kincseit is odaadja nekünk, még akkor is, ha tudja, hogy nem bánunk vele jól.

A harmadik katekézisznapon Erdő Péter bíboros Szent Fausztina nővér naplójából idézve biztatott: „Ha fáradtak vagyunk, ha úgy gondoljuk, hogy tőlünk már nem telik több, akkor is próbáljunk meg másokért tenni valamit!” A metakommunikációra és az érzelmekre is ráirányította a fiatalok figyelmét, mert „a szívnek megvannak azok az érvei, amiket az értelem nem ismer.” (Pascal)

Orosz Atanáz miskolci megyéspüspök homíliájában az angyali üdvözlésre emlékeztette a jelenlévőket, kiemelve, hogy Szűz Mária a megígért jelet várva nem saját maga győződhetett meg a történetekről, hanem azt Erzsébet és fia által kapta meg.

A találkozó központjában most is a pápával való találkozás, a vele való közös imádság állt. Krakkóba július 28-án érkezett meg Ferenc pápa. 31-én ő mutatta be a zárómisét és ennek keretében megnevezte a következő találkozó helyszínét, Panamát. Az egyházfő szerint az Ifjúsági Világtalálkozó tovább folytatódik a zarándokok hazatérésével.

Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömök,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Paul Éluard: Jó igazság

Forró a törvényed ember
Hogy a fűtből bor legyen
Hogy a szénből tűz legyen
És a csókból újra ember

Kemény a törvényed ember
Érintetlen megmaradni
Háborúban és nyomorban
S halálos veszélyben is

Szelíd a törvényed ember
Vizet fénné változtatni
Valósággá ami álom
Testvérré az ellenséget

Ősi s újdönúj e törvény
Ez tökéletesedik
A gyermekszívből kinővén
A legfőbb értelemig. /ford. Illyés Gyula/

Van, aki sehol nem tud megtelepedni, aki sehol nincs otthon. Kívülről, mástól várja, hogy jó legyen neki.

Sok helyen laktam, albérletben, kollégiumban, nővérszállón. De munkahelyen is – néhány óra leforgása alatt otthonossá tettem, helye lett mindennek. Bennem van az otthon, így szoktam mondani.

Talán ezért ragadott meg az alábbi írás, meg azért, mert nagyon tisztelem és szeretem az íróját.

Wass Albert: Otthon

Igen, valahogy így van: otthon az, ahova hazatérsz. Ahol valaki vár este. Ahol ismered a fal kopásait, a szőnyeg foltjait, a bútorok apró nyikorgásait. Ahol úgy fekszel le az ágyba, hogy nem csak alszol, hanem pihensz. Nem csak pihensz, hanem kipihened magad. Kipihened az életet, az embereket, mindent. Ahol otthon vagy, az az otthon.

Nem kell hozzá sok. Elég egy szoba. Ha tízen vagytok benne, az se baj. Ha mind a tízen egyek vagytok ebben, hogy haza tértek, amikor este hazatértek. Nem kell hozzá sok, csak egy szoba és egy érzés. Egy egészen egyszerű állati érzés: hogy ma itt élek. Van egy ágy, amiben alszom, egy szék, amire leülök, egy kályha, ami meleget ad. És hogy ebben a körülöttem lévő széles, nagy és furcsa világban ez a kis hely nem idegen és ma az enyém. Jól érzem magamat benne, ha kinézek az ablakon és kint esik az eső, vagy süvölt a szél. És hogy ha ide este bejövök, meglelem azokat, akik még hozzám tartoznak.

Ez az otthon.

Minden embernek módja van hozzá. Egy szűk padlásszoba is lehet otthon. Egy pince is. Még egy gallyakból összetákoltt sátor is otthon lehet. Ha az ember önmagából is hozzáad valamit.

Elég egy szál virág, amit az útszélen találtál. Egy fénykép, amit éveken keresztül hordoztál a zsebedben. Egy könyv az asztalon. Egy ébresztőóra. Mit tudom én: ezer apró kacat ragad az emberhez útközben.

A fontos az, hogy érezd: jobbra és balra Tőled áll a világ, a maga szépségeivel, és a maga csúnyaságaival. Süt a nap, esik az eső, szelek járnak és felhők futnak a széllel. Vannak virágok és fák és patakok és emberek. Valahol mindezek mögött van az Isten és Ő igazítja a virágokat, a fákat, a patakokat és az emberek közül azokat, akik neki engedelmessé válnak. És mindezeknek a közepén itt ülsz Te, egy széken, egy asztal előtt. És ez a szék és ez az asztal ma a Tied. Ma. Ez a fontos. És körülöttesz szép rendben a többi: a virágok, a fák, a felhők, Isten bölcsessége és az emberek kedves balgaságai, ma mind a Tied. És jól van ez így. Mert hiszen az ember úgyis elég keveset él. És még az is jó, hogy keveset él.

Ha mindezt érezni tudod: nem vagy otthontalan a világon.

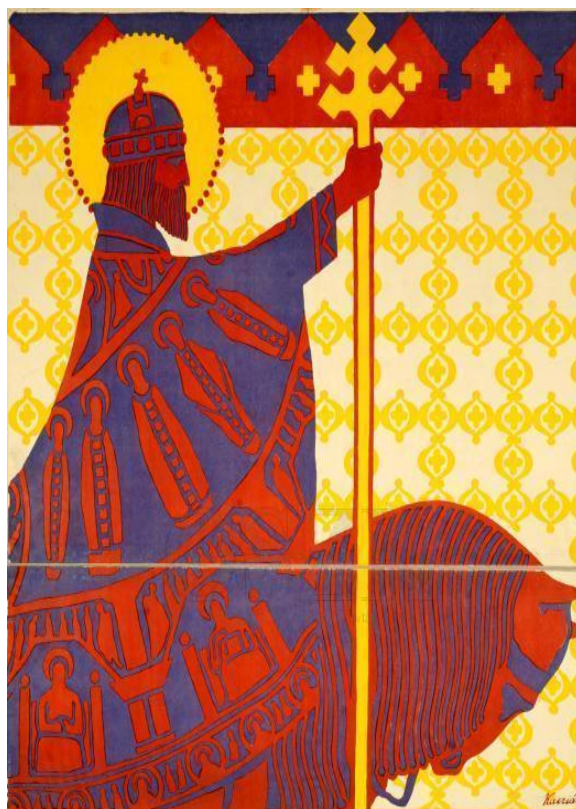
Jeles napok: augusztus 20

Ratkó József: István imája

(részlet a Segítsd a királyt c. drámából)

Uram, ne kérd azt, ami lehetetlen!
Aki most tanul, tanúnak ne hívd!
A hit, ha vak, akkor csak bajt okoz!
Rosszul mérted fel, Uram, az én erőmet!
Málhádat tovább nem tudom cipelni.
Nincsenek immár csak halottaim! –
Lenni nem kezdett s véghetetlen Úr,
ki
markoddal megmérsz minden vizeket
s araszoddal az egeket beéred,
ki haragodnak egy leheletével
világot fújsz el, csillagot kioltasz,
s föld megindul, hegyek hanyatlanak
egy intésedre, Uram – égisz érő
s hatalmaskodó népeket elejtesz,
míg virágoznak választottaid –
vigyázz reánk, hogy álljunk meg a hitben;
segíteni ne vesztegelj nekünk,
s hogy el ne esnénk, óvjad lábainkat!
Tanítsd meg, akik ellenünk uszulnak
és földeinket elcsipegetik
és sóvárognak falvaink iránt
és kiirtanák szülötte-szavunkat,
hogy dicsérni Tégedet ne tudjunk,
és minden módon ártani akarnak,
tanítsd meg őket, Uram, haragodra!
S intsd meg, akik a szent munkát
segélik
s hitre hajtott népedet pásztorolják –
örök hálát hogy tőled várjanak – mert
igen gögösek immár, mintha ők
adták volna e földet is alánk!
Juttasd eszükbe, ki vagy Te, Uram,
s kicsodák ők! És tedd, hogy ne
legyünk
gyalázatja a szomszéd nemzeteknek,
ne legyünk csúfja és játékaik,

s messzire való maradékaink
rút járom alá ne vettessenek!
Ámen.

Kaiser László: Magyarok

Fogyunk, romlunk, mégis meg-
vagyunk,
győztes, vesztes – ez is mi
vagyunk,
pusztít, éltet átkunk, áldásunk,
jövőt gyilkol testvérdúlásunk.

Hiszünk vagy nem, Isten megsegít,
talán úgy, hogy éppen nem segít,
talán hitünk így is megmarad,
Talán lesz még – nekünk virradat

József Attila: Csendes kérébe...

Csendes, kérébe kötött reggel
zsömle-zizegésű világ,
porhanyó falucska, mondd el
a lány kenyér dalát.

Ím, a könnyű szél elősurran,
tereget szép búzamezőt
tovaringatja lány fodorban
a zümmögő időt

Weöres Sándor: Barangolók

Gyöngy az idő, vándoroljunk,
nincs szekerünk, bandukoljunk,
lassú folyó ága mellett
járjuk a halk fűzfa-berket.

Este a láb gyöngye, fáradt,
lombok alatt nézünk ágyat.
Szöcske-bokán jó az álom,
száll a világ lepke-szárnyon.

Szabó Lőrinc: Tóparton

Rigós erdőben bujdosó nap,
itt a tó, fekszem csöndesen,
a part ring, mintha vinne csónak,
a kék vizet nézegetem,

és most közelről még a fű is,
bármily kicsi és egyszerű is,
éppoly gyönyörű, mint a tónak
vizéből visszakacagó nap.

Ferenczy Hanna: Augusztus

Mint szépasszony, ki arra ébred,
hogy arcán megkopott a báj -
szeme fakó, az ajka sápadt -
olyan e nyárutói táj.

A szeme sír, de ő dacol még,
próbálja kendőzni magát,
a szél kajánul szertehordja
száradó sarjók illatát.

Az ég kékje didergőn tiszta
de itt lent már minden fakul
nem lángol úgy a gladiólus,
a fákról sárga pille hull.

De még itt van, még küzd, csatázik,
övét a kert, határ, a rét -
utolsó, legszebb mosolygását
könnyelműn tékozolja szét.

Tóth Bálint: Augusztusi este

A rózsák lábujjhegyre áll,
tárt pillákkal nézi a holdat.
Alszik fészken a jégmadár,
fenyőn fekete rigók szólnak,
s egyenként elhallgatnak ők is,

elszunnyadnak a tág mezők is,
hangolnak tücskök, pengetik,
felcsap a fülemüle-trilla,
s egy tündér csillagkönyeit
az ég kék kötényébe sírja.

Egy pálya kezdete...

„...nem szeretem a kisgyerekeket, idegesítenek...” - mondta egy fiatalember néhány éve. DE MOST!!!! Megszületett kedves barátai első gyermeke, Dominik! Ő türelmesen várta hónapról hónapra az érkezését. És a kicsi arcával együtt formálódott az Ő arca is. Mert Ő a Keresztapa!

Kicsit izgalmas volt az érkezés. Nem ilyen egyszerűen jött, mint a képen látható, de reméljük, Anyukája majd csak így emlékszik a szülés körüli bonyodalmakra. Mert kisfia itt van, épen, egészségesen.

Mint egy sztárról, már születése napján legalább 50 kép készült róla Keresztapa jóvoltából! A Kis legény mindezt jól tűrte, hisz a nehézségek Anyukáját tették próbára, nem Őt!

Isten hozott, kicsi Fiú!

Sok boldogságot a kis Családnak, beleértve Keresztapát is!

"Egy anya szeretete olyan, mint egy kör. Nincs kezdete és nincs vége. Állandóan körbejár és mindenkit megérint, aki kapcsolatba kerül vele. Elborít, mint a reggeli pára, melegít, mint a déli nap és úgy takar be, mint a csillagos éj."

"Én már azóta szeretlek, mikor még nem voltál más, csak puszta gondolat és a csillagok lüktették az égre képzelte mosolyodat. Aztán megdobbant a szíved a szívem alatt, és én azóta a lelkemhez simítva hordalak."

"Azt kérdezed tőlem, hogyan vártalak? Mint éjszakára fölvirrad a nap, mint szellő jelzi a vihart, ezer pici jelből tudtam jöttödet. Mint a tavaszi reggel első napsugarát, mint fagyos téli éjszaka jégcsap illatát. Bár még nem láttalak, mégis ismertelek, mint fényhez az árny, mint patakhhoz a medre, mint ághoz a madár, így tartoztál hozzám.

Mint sóhajos nyári éjjel a fák az eget, mindennél jobban így szerettelek. "

IGAZI GYŐZELEM!!! *

Mosolygós versenyek

Remekeltek a magyar indulók a szervátültetettek és művese-kezeltek Európa-játékán a finnországi Vantaában, a 46 tagú csapat 35 arany-, 32 ezüst- és 28 bronzérmét szerzett. Egy honfitársunkra tehát több mint két érem jutott, ám náluk – itt végképp nem közhely – valóban az egészség a legfontosabb.

Az indulók között volt a kajak-kenu szövetség korábbi elnöke (1993–1995), Jakubovics Péter (63) is, aki 2012-ben történt veseátültetése után 2014-ben kezdett el versenyezni. Ma már kétszeres világ- és négyszeres Európa-bajnoknak mondhatja magát úszásban. Vantaában 50 méter gyorson és 100 háton győzött, 100 gyorson, 50 háton és 50 pillangón ezüstérmes lett korosztályában. „Örülök az eredményeimnek, a legjobbak között lenni mindig nagyon jó érzés, de nálunk más a lényeg – mondja. – A célba érkezés után az indulók a helyezésüktől függetlenül őszinte örömmel, mosolyogva ölelkeznek össze, mert van, ami az éremnél sokkal fontosabb – nyertünk már nagyobb csatát is, mint egy-egy verseny.” ...Heti öt edzés a programom, a versenyek előtt napi kettő – Élvezem a felkészülést, a versenyzést, az úszással teljes az életem, ritmust ad neki, rendszert. Az érmek alapvetően arra jók – ez persze fontos –, hogy visszatérően lássam, érdemes küzdeni.

És remélem, társaimmal együtt, példával szolgálok sorstársainknak”. (2016.jul.19. Nemzeti Sport)

* Amint sokan tudják, az újság szerkesztői évtizedeken át dolgoztak vese-betegek között, velük élték át betegségük minden szenvedését, de örömeit is. Ezért egy kicsit nosztalgia ez az újságcikk, melyben éppen az örömeikről hallhatunk.

*****

Az Életkedv 10 arany szabálya:

1. Mindig hálával indíts a napot!
2. Értékeld a legapróbb dolgokat is!
3. Szeresd az Életet!
4. Ne ítélezz, ne irigykedj, ne kritizálj!
5. Osztozz mások örömeiben!
6. Segíts embertársaidon!
7. Sose fekjüdj le haraggal!
8. Légy elfogadó!
9. Megbocsátás legyen Veled!
10. Ne aggódj a holnapért, hisz még nem is létezik!

Örkény István: Életben maradni

Egy nagy Politikai pörben, mint negyedrendű vádlott életfogytiglanit kapott, ebből hat évet le is ült, méghozzá magánzárkában és ártatlanul. Társait sorra kikezdte a börtön, mindegyiket a leggyengébb pontján, kit a szíven, kit a tüdején, kit a lelki egyensúlyán.

Ő, a túlérzékeny idegrendszerével, már a hatodik héten sírógörcsöt kapott. De mikor ráborult, az asztala lapján észrevett egy hangyát. Ettől még sírni is elfelejtett.

Elnézte, hogy küszködik egy parányi morzsával. Aztán a körme hegyével odébb s még odébb gurította a morzsát. E délelőttje azzal telt el, hogy a hangyát körbesétáltatta az asztalon.

Éjszakára bedugta egy üres orvosságos fiolába, és másnap fölmászatta egy gyufaszálra. Hamarosan rájött, hogy a kis állat egy húsfoszlánnyal sokkal könnyebben idomítható, mint morzsákkal, és valóban, a nyolcadik hónap végén két keresztbe rakott gyufaszálon sikerült rákapatnia a hintázásra. Persze, azt a tétova ide-oda mászkálást csak némi jóindulattal lehetett nevezni hintázásnak, de őt ez a teljesítmény is majdnem boldoggá tette.

Amikor letöltötte a harmadik évet, jó magaviseletéért KÜLÖNÖS kedvezményképpen papírt, írószerszámot és olvasnivalót kérhetett. Ezt ő büszke daccal visszautasította, a hangya ugyanis már gurigázni tudott egy mákszemmel, mely a karácsonyi tésztából származott. De őt ez a mutatóvány sem elégítette ki, mert még besorolható volt a hangyai lét határai közé. A másféleség ott kezdődne, ha két lábra tudná állítani ... Ez tizennyolc hónapig tartott, de sikerült.

Újabb másfél év múlva diszkréten tudtára adták, hogy rövidesen rehabilitálják, és szabadon bocsátják. Addigra elkészült az ő nagy mutatóványa: Egy hangya álló helyzetben a magasba dobta és elkapta a mákszemet. Vagyis elmondhatta róla - megint egy kis jóakarattal -, hogy megtanult labdázni!

- Adjatok csak egy nagyítót - mondta a fiainak, sokat sejtető mosollyal, az első otthoni vacsora után. - Van egy Betanított hangyám!

- Hol? - Kérdezte a felesége.

Forgatták a fiolát. Egy nagyítóval nézték, még a lámpához is odatartották, de hiába. És, ami a legfurcsább, ő se látta már!

VICCOLDAL

Az okos kutya bandukolt a sivatagban, amikor egyszer csak észrevette, hogy egy leopárd rohan felé, és minden kétséget kizáróan fel akarja őt falni. Gyorsan elkezdett gondolkodni, mit tehetne. Észrevette, hogy éppen mellette van néhány csont a földön. Gyorsan odament és elkezdett egy csontot rágcsálni. Mikor a leopárd már közel volt, felkiáltott:

- Hú, de finom volt ez a leopárd! Bárcsak lenne még egy itt valahol a közelben!

A leopárd ezt hallva hirtelen megállt, majd rémülten felmászott a legközelebbi fára. Ott ezt gondolta magában:- Hú, ez meleg helyzet volt. Ez a kutya majdnem elkapott.

Igen ám, de volt az egyik közeli fán egy majom, aki látta a történeteket. Gondolta, hogy szerez egy jó pontot a leopárdnál, ha elmondja neki az igazságot, hátha azután már nem fogja őt bántani. A leopárd hallva az igazságot dühösen lelép az áráról és azt mondta:

- Gyere majom, ülj fel a hátamra és majd meglátod, hogy jár az a kutya, aki engem lóvá tett!

A kutya észrevette, hogy mi történt, és látta a majommal a hátán közeledő leopárdot. Gyorsan elkezdett gondolkodni, hogy vajon mit tegyen. Végül leült a csontok mellé, háttal a közelgő leopárdnak, mintha nem vette volna észre, hogy jön. Amikor már úgy érezte, hogy közel járnak, hirtelen megszólalt:

- Hol a csudában lehet már az a majom. A majmokban nem lehet megbízni. Már legalább fél órája elküldtem, hogy kerítsen nekem még egy leopárdot...

Az öreg arab már 40 éve New York közelében lakik. Szeretne a kertjében krumplit ültetni, de egyedül van, öreg és gyenge. A fia Párizsban tanul. Ír hát neki egy e-mailt."Kedves Fiam, Ahmed! Nagyon szomorú vagyok, mert nem tudok a kertemben krumplit ültetni. Biztos vagyok benne, hogy ha itt lennél, tudnál nekem segíteni, felásni a kertet. Szeretlek. Atyád." Másnap az öreg e-mailt kap a fiától: „Kedves Apám! Ne nyúlj a kerthez. Ott rejtettem el a *cuccot*. Én is szeretlek. Ahmed.”

Másnap hajnali 4-kor lerohanja az öreg arab házat a hadsereg, az FBI, CIA, a Ranger-ek és a Nemzetbiztonsági Hivatal is. Átkutatják a házat és felássák az egész kertet, minden millimétert átkutatnak, de semmit sem találnak, így reggel csalódottan távoznak. Másnap az öreg arab újra e-mailt kap a fiától: „Kedves Apám! Remélem, mostanra már fel van ásva a kertet és ültethetsz bele krumplit. Sajnos csak ennyit tudtam innen tenni érted. Szeretlek. Ahmed”

Móriczka későn jön haza az iskolából. Az apja szigorúan kérdőre vonja, hogy hol csavargott:

- Egy bácsi elvesztett az utcán egy százast, és ilyen sokáig kereste.
- És mi közöd neked egy idegen elvesztett pénzéhez?
- Rajta álltam.

- Pistike, látom, tetszik neked ez a szánkó, de miért nem adod oda a kistestvérednek is? - kérdi a papa.
- Már hogyan adnám oda. Felfelé mindig ő viszi.

Az öreg székely kegyetlenül berúgott, s a kocsmából hazafelé tart a szekéren bóbiskolva. Ezt meglátja a rendőr, megállítja a fogatot.

- Bátyám, maga olyan részeg, hogy majd lefordul a kocsiról, szerencsétlen ló meg csak megy a feje után, még baleset lesz belőle.

Az öreg székely csak mordul rá egyet. A rendőr, intézkedés gyanánt a következőket mondja:

- Bátyám, látva a jelenlegi állapotát, mit szólna ahhoz, ha most elvenném a lovát? - A székely meghúzza a vállát, s közli :
- Mit szólhatnék? Rendőr vejem még úgyse volt!

Tárgyaláson a bíró így kezdi a mondókáját:

- Sajnos egy roppant kellemetlen esettel kell kezdenem: az igazság az, hogy Kovács ügyvéd úr megpróbált engem megvesztegetni 30.000 forinttal!

Néma csend a teremben. A bíró folytatja:

- Azonban az még szomorúbb, hogy Molnár ügyvéd úr, a másik fél védője szintén megpróbált megvesztegetni 40.000 forinttal. Így aztán arra a döntésre jutottam, hogy Molnár ügyvéd úrnak visszaadok 10.000 forintot, és pártatlanul fogom tárgyalni az ügyet...

Csőtörés egy orvos villájában. A doki telefonon beszél egy ismerős csőszerelővel:

- Azonnal ugorj kocsiba, csőtörés van nálunk, a pincében már minden úszik!!!
- Nem mehetek dokikám, tudod hogy ünnepelünk, itt vannak a gyerekek, az egész rokonság, hívjál valaki mást
- Bezzeg, mikor beteg valaki a családból, mindig engem hívsz, és én mindig szó nélkül indulok.
- Igazad van, már indulok is!

A csőszerelő megérkezik. Kinyitja a pincébe vezető ajtót, és a harmadik lépcsőfokról bedob a vízbe két aszpirint, majd így szól:

- Ha hétfőig nem apad le, akkor hívjál vissza!

Elmentem a fogorvosomhoz, és amikor a kezelést befejezte, így szóltam:

- Doktor úr, ez most egy kicsit fájni fog. Nem tudom kifizetni a kezelést...

KÁRPÁTALJAI HUMOR

- Az én egyéves kisfiam olyan ügyes, hogy már menni tud.
- Az semmi! Az én hároméves fiam olyan okos, hogy még mindig cipelteti magát.

- Azt mondják, Szabóék nagyon gazdagok.
- Ugyan, ez csak mese. A múltkor váratlanul beléptem hozzájuk, és mind a ketten egy zongorán játszottak.

A cirkuszban a bohóc fellépésekor az egyik néző megjegyzi:

- Nagyon szomorú dolog egy életen keresztül játszani a hülyét.

Erre a bohóc visszaszól:

- Tegyen úgy, mint én. Én csak negyedóra hosszat játszom a hülyét.

- Fogadjunk, hogy senki sem ismer Önt, ha leborotválom a szakállát – mondja a fodrász a vendégnek.
- Fogadjunk, hogy akkor Önt sem fogják felismerni!

Mi történne, ha a férfiak esnének teherbe?

A randevúról a fiúknak este 10-re haza kellene érni.

Minden fogamzásgátló 100 százalékosan hatékony volna.

A pozitív terhességi próba esetén automatikusan járna a rokkantsági segély.

A terhesség egész ideje alatt ágyban hevernének.

A terhességgel járó hányinger a legfontosabb nemzeti közegészségügyi probléma volna.

A normál szülés régen túlhaladott módszer volna.

Többé nem gondolnánk azt, hogy milyen nagyszerű dolog ikreket szülni.

A terhességi csikoknak már rég volna ellenszere.

A csecsemőket addig tartanák kórházban, amíg szobatiszták nem lesznek.

A szülési szabadság 5 évig tartana, teljes fizetéssel.

A nők kormányoznák a világot.

MÉG TÖBB HUMOR

Mr. Smith egy borzasztó munkahelyi balesetet szenvedett, amiben sajnos elvesztette mindkét fülét. Ezután cége nem tudta már tovább foglalkoztatni és egy busás pénzösszeggel távozott tőlük.

Egy napon elhatározta, hogy pénzét egy kicsi, de jól fejlődő cégbe fekteti. Néhány hét üzletelés után aztán alá is írták a szerződést. Ekkor döbbsent rá, hogy igazából nem is ért az efféle üzletek irányításához.

Hirdetést adott fel, amire rögtön három reménykeltő jelentkező is akadt.

Első napon megérkezett az első jelentkező. A fickó fantasztikus volt, minden szükséges feltételnek megfelelt. Az interjú végén Mr. Smith megkérdezte:

- És nem vett észre valami furcsát rajtam?
- Dehogynem, nem tudtam nem észrevenni, hogy nincs füle.

Mr. Smith rendkívül mérges lett és elzavarta a jelentkezőt.

Másnap egy hölgy érkezett, aki ha lehet még többet tudott az előzőnél. Végül feltette neki ugyanazt a kérdést, mint a férfinek:

- És nem vett észre valami furcsát rajtam?
- Nos, önnek nincs füle.

Mr. Smith felháborodásában ezt a jelentkezőt is kirúgta.

Harmadnap egy nagyon fiatal férfi érkezett, aki mindnyájuk közül a legtehetségesebbnek tűnt. Éppen most végzett az egyetemen, nagyon okos és ambiciózus volt. Mr. Smith egyre izgatottabbá vált, de végül feltette a sorsdöntő kérdést:

- Beszélgetésünk alatt nem vett észre valami furcsát rajtam?
- Dehogynem, ön kontaktlencsét visel.

Mr. Smith megdöbbsenten nézett és megkönnyebbülten kérdezte:

- És erre honnan jött rá?

Erre a fiatal jelentkező hatalmas, hisztérikus nevetésben tört ki, majd leesett a székről, közben fogta a hasát:

- Hát nehéz is lenne szemüveget viselnie, hiszen még egy nyiszlett füle sincs!!

